

ogsaa her fastholdt den dobbelt Side, at Menighedsraadet baade skal være Præstens Medhjælper og Menighedens Repræsentant. Men naar det vil, at Menigheden som Præstens Medhjælper skal være indskrænket til „de i de følgende Paragrapher givne Anviisninger“, mener jeg, at derved bindes, hvad der bør lades frit. Det ærede Medlem har selv i Betænkningen nærmere forklaret disse Ord saaledes: at „Menighedsraadets Medlemmer ikke have at gaæ udenfor de i de følgende Paragrapher givne Anviisninger. Men det er dog ganske vist at binde Virksomheden for stærkt. Jeg skal anføre et Exempel. Det, hvortil Raadet i de følgende Paragrapher er henviist, er Kjærlighedsgjerninger, mere indskrænket i den nærmest liggende Kreds: ved at „Syge besøges, de Forarmede understøttes og de Fader- og Moderløse finde et christeligt Hjem“. Der har nu i den seneste Tid været indsamlet omkring i Menighederne Gaver til de forfulgte Christne i Syrien. Det er i Sandhed en christelig Kjærlighedsgjerning. Skulde nu et Menighedsraad ikke være faldet til at sætte sig i Spidsen for en saadan Colligering? Men efter dette Forslag vil Menighedsraadet herved have overfledet sin Competence; det vilde udsætte sig for at møde Indsigelse, dersom det strakte en saadan Virksomhed saa langt. Men, som sagt, disse to Forslag ere ikke væsentlig forskjellig, og dersom man i det forstaaede finder nogen Grund til Frygt for Overgreb — som jeg ikke kan finde deri — i den Bestemmelse, at Menighedsraadet skal „arbejde paa at fjerne Hindringer for Guds Ord Fremgang“, da vil jeg være villig til at stemme for det andet Forslag, der er stillet af et enkelt Medlem af Udvalget, idet der Intet vil være ibeien for at forsøge en noget bestemtere Udfyldning til tredie Behandling.

Fleertallet har derimod fraraadet enhver saadan Paragraph. Jeg tilstaaer, at de Grunde, hvorpaa dette Forslag er bygget, er det faldet mig vanskeligt at forstaae. Det hedder i den trykte Betænkning, at „en Lov ikke skal give sig af med at udtrykke et Formaal, allermindst et christeligt Formaal“. Det forstaaer jeg ikke. Hvad en Lov ikke skal befatte sig med, er at bestemme Sindelaget, hvormed der skal arbeides

til Opnaaelsen af et Formaal, men selve Formaalet ligger ganske vist indenfor Lovens Omraade, og ikke mindre ved kirkelige Love end ved andre. Jeg skal blot henvise til det bestemte Begreb, der i Christian den Femtes Lov er opstillet for Medhjælperinstitutionen og dens Formaal. Det hedder i 2den Bogs 9de Capitel: „Medhjælperen lover, at han med al Trofasthed vil forestaae dette christelige Embede og af sin hderste Magt og Formue søge og fordre (fremme) Guds Ære, samt Kirkens og de Fattiges Gavn og Bedste, Præsten i Kirkens Disciplin at gjøre tilbørlig Bistand o. s. v.“ Her er et Begreb, hvorved Formaalet for denne kirkelige Institutions Virksomhed er opgivet — med al Bestemthed. Fremdeles hedder det i Fleertallets Motivering, at Loven „kun skal angive bestemte Rettigheder og Pligter, men strax derpaa hedder det ogsaa: at Gjæringen skal „overlades til en fri Udvikling efter de særegne Forhold og Omstændigheder“. Men skal Menighedsraadet være bundet til „bestemte“ Rettigheder og Pligter, er jo den frie Udvikling affæret, og hør derimod en fri Udvikling finde Sted, saa er det netop den almindelige Paragraphs Bestemmelse at angive Hovedretningerne, i hvilke Udviklingen skal finde Sted, at drage de bestemte Grændser, udenfor hvilke den ikke tør gaæ? Men derimod vil jeg sige, at dersom jeg ikke havde nogen Interesse for eller Tiltro til disse Menighedsraad, og dersom jeg vilde søge at svække Interessens hos Andre derfor og stemme dem imod Loven, da vilde jeg ogsaa anbringe paa, at en saadan Paragraph gik ud; thi i denne Paragraph er det, at Menighedsraadet optræder i positiv kirkelig Stilling ligeoverfor Præsten; naar der istedetfor en saadan positiv Stikfælle træder en Række af enkelte Bestemmelser om Pligter og Rettigheder, bliver det lettere — saaledes som Fleertallet ogsaa senere hen har forsøgt det — at vise, hvorledes den ene Pligt kan vise hen til den ene Sted og den anden til det andet, saa at Menighedsraadet maa synes at forbinde som en unyttig Institution.

Ved §§ 18 og 19 skal jeg blot erindre, at jeg, hvad Afstemningspunkt 56 angaaer, ikke for min Deel vil have Noget imod, at det stemmes ud, især efter hvad den ærede 2den